ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Μνήμων

Τόμ. 10 (1985)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

Δ. ΑΝΩΓΕΙΑΤΗΣ: Δημογραφικές πληροφορίες γιά τήν Ἑλλάδα ἀπό περιηγητές (1800-1821) ● Μ. ΚΟΛΥΒΑ-ΚΑΡΑΛΕΚΑ: Κατάλογος Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Ζακύνθου ● Δ. ΛΟΥΛΕΣ: Ἡ δολοφονία τοῦ Ι. Καποδίστρια καί ἡ Ρωσία ● Κ. ΝΤΟΚΟΣ: Ἡ μετοικεσία τῶν Ἀθηναίων στήν Πελοπόννησο καί ἡ πρώτη φάση τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τους (1688-1691) ● Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συμβολή στήν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοΐας (1849-1857) ● ΛΟΥΚΙΑ ΔΡΟΥΛΙΑ: Ἡ ἐθιμική παράδοση στήν ὀνοματοθεσία καί ὁ Διαφωτισμός. Ἕνα παράδειγμα ἀπό τήν Ἀχαΐα ● ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΡΗ: Ἐμμανουήλ Τροχάνης. Ἕνας μέσος δάσκαλος τοῦ ΙΗ' αἰώνα ● ΣΟΦΙΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ: Ἡ ἐφημερίδα «Καμπάνα», ὄργανο τῶν ἐφέδρων καί τῶν ντόπιων συμφερόντων», Μυτιλήνη 1923-24 ● Φ. ΗΛΙΟΥ: Δέκα ἐκδόσεις τῆς τυπογραφίας Γλυκῆ μέ ἐπιμέλεια τοῦ ἀββᾶ Γραδενίγου στά χρόνια 1673-1674 ● ΕΛΕΝΗ ΓΑΡΔΙΚΑ-ΚΑΤΣΙΑΔΑΚΗ: Ὁ ρόλος τῆς Διάσκεψης τοῦ Λονδίνου στήν πτώση τοῦ Αὐγουστίνου Καποδίστρια ● Κ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ: Οἱ ἐμπορικές συντροφίες στή Λευκάδα σύμφωνα μέ τό Ἀρχεῖο τοῦ Γ. Ζαμπέλη (1734-1743) ● Α. ΠΟΛΙΤΗΣ: Μυθιστορήματα, ἀγορά καί παραγωγή τοῦ βιβλίου. Σκέψεις γύρω ἀπό μιά πληροφορία τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰώνα ● Φ. ΗΛΙΟΥ: Ἐκδόσεις τῶν α'Ἀνδραγαθειῶν Μιχαήλ. Βοεβόδα καί ἕνας βιβλιοκατάλογος τοῦ Bortoli ● Π. ΚΙΤΡΟΜΗΛΙΔΗΣ: Ὁ Κοραῆς μελετητής τοῦ Bentham ● ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΠΑΛΤΑ: Ἀποστολές βιβλίων στή Βιβλιοθήκη τῆς Χίου. Στοιχεία ἀπό τήν Ἀλληλογραφία Ἀδαμάντιου Κοραῆ καί Ἀλέξανδρου Βασιλείου (1799-1817)

ΑΘΗΝΑ 1985

Η ΕΘΙΜΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ. ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΧΑΪΑ

ΛΟΥΚΙΑ ΔΡΟΥΛΙΑ

doi: 10.12681/mnimon.330

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΔΡΟΥΛΙΑ Λ. (1985). Η ΕΘΙΜΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ. ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΧΑΪΑ. *Μνήμων*, *10*, 187–201. https://doi.org/10.12681/mnimon.330

https://epublishing.ekt.gr | **e-Εκδότης:** EKT | **Πρόσβαση:** 10/09/2026 10:12:46

ΛΟΥΚΙΑ ΔΡΟΥΛΙΑ
Κέντρο Νεοελληνικῶν Ἐρευνῶν, Ε.Ι.Ε.

Η ΕΘΙΜΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΧΑΪΑ

Τὸ θέμα τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ὀνοματοθεσίας, ἄρρηκτα δεμένο μὲ τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα, ἐνδιαφέρει ἄμεσα τὸν ἐρευνητὴ τῆς ἱστορίας ποὺ μελετάει τὴν ἀνθρώπινη ἑνότητα μέσα στὴν κοινωνικὴ ὁμάδα στὴν ὁποία ἀνήκει. Τὸ προσωπικὸ ὄνομα ποὺ ἔχει συνδεθεῖ κατὰ παράδοση, στὰ χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ, μὲ τὸ μυστήριο τῆς βαπτίσεως,[1] ἔχει ἀπασχολήσει ὥς σήμερα τὴν ἑλληνικὴ ἐπιστήμη, κυρίως ἀπὸ γλωσσικὴ καὶ λαογραφικὴ ἄποψη.[2] Ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ προέλευση τοῦ ὀνόματος, οἱ δοξασίες καὶ τὰ ἔθιμα ποὺ ἐπικράτησαν μέσα στὸν χρόνο, στὶς διάφορες ἑλληνικὲς περιοχές, κατὰ τὴν ὀνοματοθεσία, ἔχουν ἐξετασθεῖ μὲ βάση τὴν ποικίλη πληροφόρηση, ὅση ἔχει ὡς τώρα ἀποθησαυρισθεῖ. Ὅμως, ὅπως ἔχει κιόλας ἐπισημανθεῖ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ἡ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα ἀποσκοπεῖ στὴν μελέτη τοῦ συνολικοῦ ἱστορικοῦ βίου ἑνὸς λαοῦ· συνεπῶς δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὰ ἀντικείμενο μελέτης ἐπιμέρους μόνο ἐπιστημονικῶν κλάδων τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ ἐντάσσεται σὲ γενικότερες θεωρήσεις της.

Ἀποτέλεσμα ἀτομικῶν ἐπιλογῶν, ἀλλὰ καὶ ἔκφανση συλλογικῶν νοοτροπιῶν, ἡ ὀνοματοθεσία στάθηκε κάποτε καὶ ἐκφραστὴς ἰδεολογικῶν τάσεων καὶ ἀντιθέσεων ποὺ χάραξαν ἢ καὶ διαμόρφωσαν κάθε φορὰ τὸν χαρακτήρα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Θυμίζω, λόγου χάρη, τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ ὅταν ἡ Ἐκκλησία, στὴν προσπάθειά της νὰ ἐπιβάλει

---

* Ἀνακοίνωση στὸ «Βον Τοπικὸν Συνέδριον Ἀχαϊκῶν Σπουδῶν, Καλάβρυτα 25 - 27 Ἰουνίου 1983».

1. Ἡ «ὀνομαστήριος» ἡμέρα ἀρχικὰ δὲν συνέπιπτε πάντοτε μὲ τὴ βάπτιση, πβ. Φαίδων Ι. Κουκουλές, «Τὰ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὴν βάπτισιν ἔθιμα τῶν Βυζαντινῶν», *ΕΕΒΣ* 14 (1938), στὶς σ. 134 καὶ 139. Παντελεήμονος μητρ. Θεσσαλονίκης, «Ἡ ἱεροτελεστία τῆς ὀνοματοθεσίας», *Ἐκκλησία*, ἀρ. 15, Αὔγ. 1965, σ. 417 - 8.

2. Δικαῖος Β. Βαγιακᾶκος, «Σχεδίασμα περὶ τῶν τοπωνυμικῶν καὶ ἀνθρωπωνυμικῶν σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι 1833 - 1962», Ἀθήνα 1964, ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περ. *Ἀθηνᾶ*, τόμος 66 (1962), σ. 300 - 424 καὶ τόμ. 67 (1963 - 1964), σ. 135 - 369 καὶ εἰδικότερα σ. 145 - 369.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

τὴ νέα θρησκεία καὶ νὰ ἐξουδετερώσει τὴν εἰδωλολατρεία, θὰ ἐπιδιώξει νὰ παραμερίσει τὰ μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα, συσταίνοντας νὰ δίνονται κατὰ προτίμηση ἐκεῖνα τῶν χριστιανῶν ἁγίων.[3] Ἡ ὀνοματοθεσία ἀρχαίων ὀνομάτων διακόπτεται τότε, σχεδὸν ὁλότελα, μὲ μόνες ἐξαιρέσεις τὶς περιπτώσεις ὅπου παρόμοια ὀνόματα εἶχαν περάσει στὸ χριστιανικὸ ἑορτολόγιο. Γιὰ τὶς περιπτώσεις μετονομασίας λογίων θὰ μιλήσουμε στὴ συνέχεια. Ἡ συνήθεια τῶν ἀρχαίων ὀνομάτων θὰ ἐμφανιστεῖ πάλι, πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα, μέσα ἀπὸ καινούριους ἀγῶνες γιὰ ἀνανέωση, ποὺ ἀντλοῦν τὰ πρότυπά τους ἀπὸ τὴν κλασικὴ ἀρχαιότητα καὶ τὰ διδάγματά της. Τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἑλληνικό· εἶναι καὶ ἑλληνικὸ στὸ μέτρο ποὺ οἱ Ἕλληνες μετέχουν σ' ἕνα εὐρύτερο εὐρωπαϊκὸ κίνημα.[4]

Σημαντικὴ θέση στὴ μελέτη τῆς ὀνοματοθεσίας κατέχει τὸ ζήτημα τῆς ἐπιλογῆς τοῦ ὀνόματος. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ μάλιστα ἡ λαογραφία, οἱ λαοί, στὰ πρωτόγονα στάδια τοῦ βίου τους, προσέδιναν στὸ ὄνομα μαγικὴ δύναμη πού, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπάρχουσα τότε πεποίθηση, ἐπιδροῦσε στὴν μετέπειτα τύχη τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι πίστευαν ὅτι ἡ σωστὴ ἐκλογὴ θὰ ἔφερνε καὶ τὴν ποθούμενη εὐτυχία.[5] Στὴν σημερινὴ ἀνακοίνωση δὲν θὰ ἐπαναλάβουμε ὅλα ὅσα ἔχουν διεξοδικὰ γραφεῖ γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος. Θὰ ἐπισημάνουμε μόνο δύο στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐδῶ πιὸ ἄμεσα : τὴν πίστη ποὺ ἀναπτύχθηκε, παράλληλα μὲ τὴν ἐξάπλωση τοῦ χριστιανισμοῦ, γιὰ τὴν προστασία ποὺ δεχόταν τὸ ἄτομο ἀπὸ τὸν Ἅγιο τοῦ ὁποίου ἔφερε τὸ ὄνομα[6] καί, ἀκόμα, τὴν συνήθεια ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ἐθιμικὴ παράδοση, βαθιὰ ριζωμένη καὶ σήμερα, κι ὄχι μόνο στὸν τόπο μας, νὰ διαιωνίζονται τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων στοὺς ἀπογόνους, συνήθεια ποὺ ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴν μεταφυσικὴ θεώρηση ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο διαιωνίζεται ἡ ὕπαρξη τοῦ ἀτόμου ποὺ ἔφυγε καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ συνέχεια στὴν οἰκογένεια.[7]

3. «Μὴ τοίνυν μηδὲ ἡμεῖς τὰς τυχούσας προσηγορίας ἐπιτιθῶμεν τοῖς παισίν, μηδὲ τῶν πάππων, καὶ τῶν ἐππάππων, καὶ τῶν πρὸς γένος διαφερόντων τὰς ὀνομασίας αὐτοῖς χαριζώμεθα, ἀλλὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῶν ἀρετῇ διαλαμψάντων, τῶν πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐσχηκότων» συνιστᾶ ὁ Ἰ. Χρυσόστομος στοὺς χριστιανούς, Migne, *P.G.* τ. 53, στ. 179, πβ. Φαίδων Ι. Κουκουλές, *ὅ.π.*, σ. 135. Δ.Β. Οἰκονομίδης, «Ὄνομα καὶ ὀνοματοθεσία εἰς τὰς δοξασίας καὶ συνηθείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ», *Λαογραφία* 1(1962), 475.

4. Κ. Θ. Δημαρᾶς, «Ψυχολογικοὶ παράγοντες τοῦ Εἰκοσιένα», Ἀθήνα 1957, σ. 7 - 13 (ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περ. *Σπουδαὶ τῆς Α.Σ.Β.Σ.*) καὶ γενικότερα τοῦ ἴδιου, «Τὸ σχῆμα τοῦ Διαφωτισμοῦ», στὸν τόμο *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός*, Ἀθήνα ³1983, σ. 23 - 119, γιὰ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα : σ. 58 - 60.

5. Στίλπ. Π. Κυριακίδης, *Ἑλληνικὴ Λαογραφία, Μέρος Α', Μνημεῖα τοῦ Λόγου*, Ἀθήνα 1965, σ. 353 - 355, Δ. Β. Οἰκονομίδης, *ὅ.π.*, σ. 447 - 653.

6. Φαίδων Ι. Κουκουλές, *ὅ.π.*, σ. 135, σημ. 4.

7. Δ. Β. Οἰκονομίδης, *ὅ.π.*, σ. 459 κέ.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

Κοντά, ὅμως, στὶς ἐκφράσεις αὐτὲς γιὰ ἀναζήτηση προστασίας (μαγικὴ δύναμη —θρησκευτικὴ πίστη— οἰκογένεια), τὰ ὀνόματα, μὲ τὸν ἰσχυρὸ συμβολισμὸ μὲ τὸν ὁποῖο ἦταν πάντοτε φορτισμένα, καλοῦνται συχνὰ νὰ καλύψουν κι ἄλλες ἀνθρώπινες ἀνάγκες, νὰ ὑπηρετήσουν ἄλλες σκοπιμότητες : τοὺς ἀνεκπλήρωτους πόθους, τοὺς ὁραματισμούς, τὶς ἰδεολογικὲς τοποθετήσεις, ἀκόμη καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ὀνοματοθετῶν, τῶν γονέων, τῶν ἀναδόχων καὶ σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις μετονομασιῶν, τῶν ἰδίων τῶν ἀτόμων. Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι πέρα ἀπὸ τὴν σύνδεσή του μὲ τὴν καθεαυτὴ ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὄνομα ἔχει ἄμεση σχέση, ὅπως ἀναφέρθηκε κιόλας, μὲ τὴν προσωπικότητά του ἔτσι ὅπως διαμορφώνεται σιγὰ σιγὰ στὸ πλαίσιο τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ κοινωνικοῦ του περιβάλλοντος.

Πῶς ἀντιμετωπίστηκε ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, κατὰ καιρούς, ἡ σχέση αὐτὴ ἀνάμεσα στὸ ὄνομα, τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἀτόμου καὶ πόση σημασία τῆς ἀποδόθηκε, φωτίζουν ἄλλοτε ἀρνητικὰ παραδείγματα καὶ ἄλλοτε σκέψεις καὶ σχολιασμοὶ τῶν συγχρόνων. Σὲ ὁρισμένες, λόγου χάρη, πρωτόγονες κοινωνίες οἱ γυναῖκες δὲν ὀνοματίζονται κἄν καὶ σὲ ἄλλες, μεταγενέστερες, δὲν προσαγορεύονται παρὰ μὲ τὴν ἰδιότητα ποὺ ἔχουν μέσα στὴν οἰκογένεια (νύφη), ἢ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τους (κυρὰ Βασίλαινα).[8] Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ ξάφνιασμα ποὺ διατυπώνουν ὁρισμένοι λόγιοι, στὰ προεπαναστατικὰ χρόνια, στὴ σκέψη ὅτι ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, ἕνας ἀχθοφόρος, ἕνας ξυπόλητος, μπορεῖ νὰ φέρει τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀρχαίου σοφοῦ,[9] δίνει ἀνάγλυφη τὴ στάση καὶ τὴ νοοτροπία τῆς συγκεκριμένης κοινωνίας ἀπέναντι στὴ σχέση αὐτή. Φαινόμενο ποὺ μοιάζει πιὸ τονισμένο ὅταν πρόκειται γιὰ ὀνόματα μὲ ἔντονη ἱστορικὴ φόρτιση, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλλαν καὶ τὸν ἀνάλογο σεβασμό. Ὁ Σπηλιάδης αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐκφράζει οὐσιαστικὰ ἀπέναντι στὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀρνητικὰ διατυπωμένη θέση του.[10] Ὁ Κοραῆς, στὰ 1815, θὰ τὸ πεῖ καθαρά :

---

8. Σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις τὴν ἀντρωνυμία τῶν γυναικῶν ἀντικαθιστᾶ ἡ γυναικωνυμία τῶν ἀνδρῶν, βλ. Ι. Θ. Κακριδής, «Γυναικωνυμικὰ στὴ βόρεια Πελοπόννησο», στὸ *Μελέτες καὶ ἄρθρα. Τιμητικὴ προσφορὰ γιὰ τὰ ἑβδομήντα χρόνια τοῦ συγγραφέα*, Θεσσαλονίκη 1971, σ. 273 - 275. Πβ. Δικαῖος Β. Βαγιακᾶκος, «Ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα καὶ ἡ μεσαιωνικὴ καὶ ἡ νεοελληνικὴ ὀνοματολογία», *Ἀθηνᾶ* 63 (1959), 200 ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

9. Ν. Σπηλιάδης, *Ἀπομνημονεύματα*, τ. Α', Ἀθήνα 1851, σ. 395 - 396, σημ. 1· πβ. τὸ σχετικὸ παράθεμα καὶ στοῦ Κ. Θ. Δημαρᾶ, «Τὸ σχῆμα τοῦ Διαφωτισμοῦ», *ὅ.π.*, σ. 59 - 60. Βλ. καὶ ἑπόμενη σημείωση.

10. Πβ. τὴν κρίση τοῦ Σπηλιάδη, *αὐτόθι*, σχετικὰ μὲ τὸν διάκονο καὶ δάσκαλο τῆς ἀλληλοδιδακτικῆς ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα Ἀχιλλέας : «Ὁ δὲ φρούραρχος τῆς Ἀκροκορίνθου Ἀχιλλεὺς ἀναξίως τοῦ Ἀχιλλείου ὀνόματος κυριευθεὶς ἀπὸ πανικὸν φόβον, καὶ τῆς ζωῆς του κηδόμενος, θέλει ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀκροκόρινθον...» καὶ ὅσα, μὲ κάποια εἰρωνεία, *σημειώνει ὁ Μακρυγιάννης γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔβαλαν ὡς φρούραρχο τῆς «Κόρθος»*

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

«Ἐκεῖνοι . . οἱ γονεῖς ἔχουσι τῆς τοιαύτης ὀνοματοθεσίας τὸ δικαίωμα μόνοι, ὅσοι μετὰ τοῦ ὀνόματος δίδουν καὶ ἀνατροφὴν Ἑλληνικὴν καὶ παιδείαν εἰς τα τέκνα των».[11] Τὸ ἴδιο θέμα ἀπασχολοῦσε καὶ τὸν A.F. Didot, ἐμπνευστὴ τῶν μετονομασιῶν στὸ γυμνάσιο τῶν Κυδωνιῶν. Περιγράφοντας τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν μαθητῶν, ὅταν ἔπαιρναν τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, διερωτᾶται μὲ σκεπτικισμὸ ἂν συνειδητοποιοῦσαν τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ δημιουργοῦσαν αὐτὲς οἱ ἀλλαγές[12]

Φτάσαμε ὅμως ἔτσι στὸν χῶρο ὅπου θὰ ἐπικεντρώσουμε τὶς παρατηρήσεις μας. Τα ἀρχαῖα ὀνόματα δὲν ἀντιμετωπίστηκαν μόνο ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνειδησιακὴ ὄψη. Σὲ κάποια στιγμή, στὰ ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση χρόνια, ἡ πύκνωση ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἐπιλογή τους, δημιουργεῖ κατάσταση, γίνεται μόδα, προκαλεῖ μιὰ ρήξη στὴν ἐθιμικὴ παράδοση.

τὸν «Ἀχιλλέγα» αὐτον, που ἔφυγε και ἀφησε το κάστρο «απολέμιστο» («Δὲν πολεμαγει τ' ὀνομα ποτέ, πολεμαγει ἡ αντρεια, ὁ πατριωτισμος, η ἀρετη»), *Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, Ἀπομνημονεύματα*, Κειμενα, εἰσαγωγη, σημειώσεις Γιαννη Βλαχογιαννη, Ἀθηνα ²1947, σ. 155 Ἀναλογη σταση απεναντι στὸ θέμα τῶν ἀρχαίων ὀνομάτων, παρολο που πιστευει ὅτι «τὸ ὄνομα δὲν κάνει τὸ πράγμα», φανερωνει καὶ ὁ Ἰ Βηλαρᾶς σ' ἐπιστολή του πρὸς τὸν Γεώργιο Καλαρα, 24 Ὀκτωβρίου 1815, βλ Ἰωάννου Οἰκονομου Λαρισσαίου, *Ἐπιστολαὶ διαφόρων ..*, παρουσιαση Μ Μ Παπαιωαννου, Ἀθηνα 1964, σ 260 «Δεν κατακρενο το μεγαλο ζηλον, οπου εχουν μερηκη για τα ονοματα τον προγονον τους. Δεν ηθελα ομος να στοχαστουμε, πως ο Πλατονας ηταν μεγαλος φηλοσοφος, γηατη τον ηλεγαν Πλατονα, κε οχη Κόστα Ἠ να θαρουμε πος ο Θεμηστοκλής ηταν μεγας στρατηγος, γηατη τον ηλεγαν Θεμηστοκλη κε οχη Τραντάφηλον Καθε πραμα στον κερο του Μου φενετε πος τα ονοματα τον Δημοκρατηκον Αθηνεον δεν ηταν τα ονοματα τον ηροηκον εονον Το ονομα δεν κανη το πραγμα. Ξεχορηστα τα ασηνηθηστα ονοματα στ' αφτηα του λαου, ηνε σαν τ' ασηνηθηστα φορεματα στα ματια Ποσο θελα μας επαραξοφενουνταν να ηδουμε το Σοκράτη να περπατη ξηπολητος μεσα στη λασπη, κε μ' ενα πανοφορη σαν τον αραπηδον, κε ν' ακουσομε για προτη φορα, πος τον λεν Σοκρατη Εγο δεν πιστεβο να μην ελαγαμαν εφτης, πος αφτος ηταν κανας Ηνδηανος δηακονηαρης, κε να μην ξεκαρδηζομασταν απο τα γεληα !»

11. Α. Κοραῆς, *Στράβωνος Γεωγραφικά*, τ. Α', Παρισι 1815, Προλεγόμενα, σ. ι -ια'· πβ Κ Θ Δημαρᾶς, «Ψυχολογικοὶ παραγοντες», *δ π* , σ 13 Ἀπηχηση παρομοίων θέσεων βρίσκουμε καὶ σ' ἐπιστολὴ (17 Μαΐου 1823) τῆς Ἐλισαβετ Μουτζᾶ - Μαρτινέγκου πρὸς την ἐξαδελφη της Ἀγγελικη Κοργιαλένιου, σχετικα με την νεογεννητη κορη της που ἔλαβε τὸ ὄνομα Πηνελόπη· (ἡ Πηνελοπη Κοργιαλένιου εἶναι ἡ μετεπειτα συζυγος τοῦ Ἀνδρέα Λασκαρατου). «Ἐγώ», σημειώνει ἡ Μαρτινεγκου, «καλῶς ἐλπίζω ὁτι τρεφομενη ὑπὸ σοῦ καὶ παιδαγωγουμενη ὑπο σοῦ τῆς ἰδίας θέλει σοι ἀποδωσει πολλα καλοὺς καρπους καὶ θελει μιμηθῆ ἐκεινην τὴν *τόσον* ἔνδοξον γυναῖκα — λέγω την ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοσοῦτον εὐφημισμενην Πηνελοπην—, τῆς ὁποιας ἔλαβε το ὄνομα Περὶ μεν τουτου τοῦ ὀνόματος ἐγω δεν ἔλειψα ἀπο τοῦ να σᾶς ἐπαινεσω ὡσαν ὁποὺ ἐκλεξατε ὄνομα γυναικὸς περιβοητου εἰς ἀρετὴν καὶ ὄχι εἰς σοφίαν », βλ Φ Κ Μπουμπουλίδης, *Ἐλισαβετ Μουτζᾶ - Μαρτινέγκου*, Ἀθηνα 1965, σ 147

12 [A F Didot], *Notes d' un voyage en 1816 et 1817*, Παρίσι [1826], σ 385 «sans trop reflechir au respect et aux devoirs qu' imposent de pareils noms».

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

Τὴν ἐπαναφορὰ τῆς ἀρχαίας ὀνοματοθεσίας ἐντοπίζουν οἱ εἰδικοί, ἐν μέρει στὴν περίοδο μετὰ τὴν Ἅλωση, ἀλλὰ ἰδιαίτερα στὰ προεπαναστατικὰ χρόνια. Ὡς κίνητρά της ἀναφέρουν τὴν ἀρχαΐζουσα τάση τῶν δασκάλων, τὸν θαυμασμὸ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, τὴν ἀναγέννηση τῶν γραμμάτων.[13] Ἂν στὸν 16ο αἰώνα ὁρισμένοι φιλάρχαιοι δάσκαλοι ἀλλάζουν τὸ ὄνομά τους, ἀκολουθώντας προφανῶς τὴ συνήθεια τῶν δυτικοευρωπαίων λογίων τῆς Ἀναγεννήσεως, τώρα στὸν ἀρχόμενο 19ο, ἡ μεγάλη διάδοση τοῦ φαινομένου ἔχει πολὺ βαθύτερα αἴτια, ἰσχυρότερα κίνητρα. Γιατὶ στὰ χρόνια αὐτά, μὲ τὴν εὐρύτερη διάδοση τῆς παιδείας καὶ τὴν τακτικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸ δυτικὸ πνεῦμα, συνειδητοποιοῦνται ὅλο καὶ περισσότερο οἱ ἀξίες ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ διδάγματα τῶν ἀρχαίων. Στὴν ὅλη ἐσωτερικὴ διεργασία τῶν Γραικῶν γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἐθνικῆς τους ταυτότητας καὶ τὴν διεκδίκηση τῶν ἀτομικῶν τους ἐλευθεριῶν, τὸ θέμα τῆς ἀρχαίας ὀνοματοθεσίας φαίνεται νὰ παίρνει ἰδιαίτερη θέση. Θέση στενὰ δεμένη μὲ τὶς νεοπροβαλλόμενες ἔννοιες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀτόμου, ποὺ καλλιεργήθηκαν τόσο ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ.[14]

Οἱ ὁμαδικὲς μετονομασίες, σὲ μαθητὲς σχολείων λόγου χάρη,—ἀναφέρονται τέτοια παραδείγματα στὶς Κυδωνίες, στὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή, στὴν Ἀθήνα στὸν Πύργο ἀπὸ τὸν δάσκαλο Λυκοῦργο Κρεστενίτη,[15]— ὅπως καὶ οἱ βαπτίσεις μὲ ἀρχαῖα ὀνόματα δὲν πέρασαν ἀπαρατήρητα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους. Ἀντίθετα, ἐπισημαίνονται ἄλλοτε ἐπιδοκιμαστικά, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Κοραῆ, καὶ ἄλλοτε ἀντιμετωπίζονται μὲ ἐπιφύλαξη ἢ καὶ μὲ δυσμένεια.[16] Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου

13. Στιλπ. Π. Κυριακίδης, «Παρατηρήσεις περὶ τῶν νεοελληνικῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων», *Λαογραφία Ε'* (1915 - 1916), 345· τοῦ ἴδιου, *Ἑλληνικὴ Λαογραφία...*, σ. 357. Πβ. καὶ Τάσος Ἀθ. Γριτσόπουλος, «Βαπτιστικὰ ὀνόματα ἐκ Πελοποννήσου τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας», *Λαογραφία* 16 (1956-1957), 341 - 342· στὰ 351 ὀνόματα τῶν ΙΖ' - ΙΘ' αἰώνων ποὺ περιέχει ἡ συλλογή, ἓξι μόνο εἶναι ἀρχαῖα, δηλ. ἀντιπροσωπεύουν τὸ 0,8% τοῦ συνόλου ἢ τὸ 6% τῶν ὀνομάτων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχαία, τὴ βυζαντινὴ καὶ τὴν νεότερη παράδοση. Γιὰ δύο ἀπὸ αὐτὰ δηλώνεται ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἔγγραφα τῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου. Εἶναι φανερὸ λοιπὸν ὅτι τὸ φαινόμενο τῆς ἀρχαίας ὀνοματοθεσίας δὲν συνδέεται οὐσιαστικὰ μὲ τὴ στροφὴ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν αὐξανόμενη ἐπαφὴ μὲ τὰ κλασικὰ κείμενα τὴν ἐποχὴ τοῦ θρησκευτικοῦ οὐμανισμοῦ.

14. Βλ. σημ. 4.

15. Γιὰ τὶς Κυδωνίες, βλ. [Didot], *ὅ.π.*, σ. 385, τὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή, Σ. Ι. Κυριακίδης, «Παρατηρήσεις», *ὅ.π.*, σ. 346, τὴν Ἀθήνα, Δ. Πύρρος, *Περιήγησις ἱστορικὴ καὶ βιογραφία...*, Ἀθήνα 1848, σ. 70, τὸν Πύργο, Ν. Σπηλιάδης, *ὅ.π.*, σ. 396.

16. Πβ. Κ.Θ. Δημαρᾶς, «Τὸ σχῆμα τοῦ Διαφωτισμοῦ», *ὅ.π.*, σ. 60. Σχετικὴ εἶναι καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἱερέα καὶ δάσκαλου Π. Παπαζαφειρόπουλου, *Περισυναγωγὴ γλωσσικῆς ὕλης καὶ ἐθίμων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ δὲ τοῦ τῆς Πελοποννήσου...*, Πάτρα 1887, σ. 170: «Οὐ πρὸ πολλοῦ δὲ λαμβάνονται καὶ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὀνόματα, ἐν ᾧ πρὸ τοῦ 1821 ἀσεβὲς ἐθεωρεῖτο νὰ φέρῃ τις ὄνομα ἀρχαίου Ἕλληνος, καὶ ἐκ τούτου σπανιώτατα ἀπαντᾷ ἐπὶ τουρκοκρατίας τοιοῦτον».

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

αἰώνα ἀντιμετώπιζε μὲ προοδευτικὴ δυσπιστία τὴν ὁλοένα αὐξανόμενη τροπὴ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, δὲν θὰ μείνει ἀδιάφορος παρατηρητὴς καὶ στὸν τομέα αὐτό. Σὲ ἐγκύκλιό του ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, τὸν Μάρτιο τοῦ 1819, θὰ διατυπώσει τὴν ἀντίθεσή του στὴν ἀρχαία ὀνοματοθεσία μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ καινοτομία αὐτὴ ἀποτελεῖ καταφρόνηση τῶν χριστιανικῶν ὀνομάτων : «Καὶ ἡ κατὰ καινοτομίαν παρὰ ταῦτα εἰσαχθεῖσα τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἐπιφώνησις εἰς τὰ βαπτιζόμενα βρέφη τῶν πιστῶν, ὡς ἠκούσαμεν, λαμβανομένη ὡς μία καταφρόνησις τῆς Χριστιανικῆς ὀνοματοθεσίας, εἶναι διόλου ἀπροσφυὴς καὶ ἀνάρμοστος· ὅθεν ἀνάγκη ἡ Ἀρχιερωσύνη σας νὰ διαδώσητε παραγγελίας ἐντόνους εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν σας, καὶ νουθεσίας πνευματικὰς εἰς τοὺς εὐλογημένους ἐπαρχιώτας σας, διὰ νὰ λείψῃ τοὐντεῦθεν καὶ ἡ κατάχρησις αὐτή, καὶ ἀφεθέντες τῆς ἀκαίρου καὶ μηδὲν ἐχούσης τὸ χρήσιμον φιλοτιμίας καὶ ἐπιδείξεως οἱ γονεῖς καὶ ἀνάδοχοι, νὰ ὀνοματοθετῶσιν εἰς τὸ ἑξῆς ἐν τῷ καιρῷ τῆς θείας καὶ μυστικῆς ἀναγεννήσεως τὰ εἰθισμένα ταῖς εὐσεβεῦσιν ἀκοαῖς πατροπαράδοτα χριστιανικὰ ὀνόματα τῶν ἐγνωσμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῶν ἐνδόξως ὑπ' αὐτῆς ἑορταζομένων Ἁγίων, διὰ νὰ εἶναι ἔφοροι καὶ φύλακες τῶν βαπτιζομένων νηπίων, καὶ ταχεῖς καὶ ἀδιάλειπτοι χορηγοὶ τῆς χάριτος αὐτῶν εἰς τὰς μετὰ πίστεως ἐπικλήσεις».[17]

Καὶ πάλι τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα βρίσκονται στὸ ἐπίκεντρο τῶν ἰδεολογικῶν ἀντιθέσεων. Ὡστόσο, τώρα, δὲν διώκονται ὡς κατάλοιπα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν κινδυνεύει πιὰ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Στὸν καιρὸ αὐτὸ «τῆς θείας καὶ μυστικῆς ἀναγεννήσεως» μέσα ἀπὸ τὴν σταδιακὴ διείσδυση τοῦ γαλλικοῦ Διαφωτισμοῦ στὸν χῶρο τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, μέσα ἀπὸ τὸ φιλελεύθερο γαλλικὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα ποὺ ἄντλησε τὰ πρότυπά του ἀπὸ τὴν κλασικὴ ἀρχαιότητα ἐπανέρχονται, ξαναζωντανεύοντας στὶς ἑλληνικὲς ψυχὲς μνῆμες παλαιές, καλύπτοντας ἀκόμα ἄλλες ἀνάγκες τῆς στιγμῆς. Ἡ πυκνὴ παρουσία τους τότε ἀνησυχεῖ τὴν Ἐκκλησία.

17. Γνωρίζουμε τὴν ἀγανάκτηση τοῦ Κοραῆ ἀπέναντι στὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ πατριαρχικοῦ κειμένου. Δὲν εἶναι ὡστόσο εὔκολο νὰ διαπιστώσουμε ἂν, καὶ κατὰ πόσο, ἡ πατριαρχικὴ «παραγγελία» ἐπέτυχε νὰ ἀναχαιτίσει τὴ τάση νὰ δίνονται ἀρχαῖα ὀνόματα, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1819 συναντᾶμε παρόμοιες περιπτώσεις. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, ὅταν ὁ Ν. Δ. Λεβίδης παρουσιάζει καὶ ἀναλύει τὴν ἐγκύκλιο αὐτὴ στὸν Φιλολογικὸ Σύλλογο Παρνασσό, προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσει τὶς θέσεις τοῦ Πατριάρχη ἀπέναντι στὶς νεωτερικὲς ἰδέες. Γιὰ τὴν ἀρνητικὴ στάση τοῦ Γρηγορίου σχετικὰ μὲ τὴν ἀρχαία ὀνοματοθεσία ὁ Λεβίδης παρατηρεῖ ὅτι πρέπει νὰ κριθεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἰδέες τῆς ἐποχῆς στὴν ὁποία εἶχε ἐκδοθεῖ τὸ ἔγγραφο· μοιάζει νὰ μὴ λαμβάνει ὑπόψη του τὶς θέσεις τοῦ κοραϊκοῦ κύκλου. Βλ. τὴν ὁμιλία τοῦ Λεβίδη μαζὶ μὲ τὸ κείμενο τῆς ἐγκυκλίου στὸ περ. *Ἰλισσός*, ἔτος Γ΄ (1870 - 1871), σ. 97 - 102, 129 - 132. Ἡ ἐγκύκλιος δημοσιεύεται πάλι ἀπὸ τὸν Κ. Θ. Δημαρᾶ, *Ὁ Κοραῆς καὶ ἡ ἐποχή του*, Ἀθήνα (1953), σ. 299 - 304 (Βασικὴ Βιβλιοθήκη, 9)· τὸ ἀπόσπασμα στὴ σ. 304.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

Σ' αὐτὸ τὸ κλίμα ἐντάσσεται καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ὀνοματοθεσίας ἀπὸ τὴν Ἀχαΐα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει στὴ συνέχεια. Πρὶν ὅμως προχωρήσουμε στὴν ἐξέτασή του θὰ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ἀκόμα καὶ τὸ ἀκόλουθο : ὅτι τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τώρα, στὴν προεπαναστατικὴ περίοδο, ἐνέχουν πολλαπλὸ συμβολισμό. Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀνῆκαν στὸ γένος ἐκεῖνο τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἡρώων, τῶν ἀνδρειωμένων μὲ τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, τὸ ὁποῖο μυθοποιημένο, παρέμεινε στὴ μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καί, τὴ στιγμὴ τοῦ μεγάλου Ξεσηκωμοῦ, ταυτίστηκε μὲ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ '21.[18] Γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅσοι εἶχαν τὶς δυνατότητες νὰ ἐντρυφήσουν σὲ ἱστορικὰ ἐγχειρίδια, τὸ κάθε ὄνομα φορτιζόταν διπλά : ἀπὸ τὴν ἰδιότητα ποὺ δήλωνε ἡ ὀνομασία καὶ ἀπὸ τὴ δράση καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἱστορικοῦ ἢ μυθικοῦ προσώπου. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ δεδομένα εἶναι δυνατὸ νὰ προχωρήσει κανεὶς σὲ ἐπιμέρους συλλογισμοὺς καὶ συμπεράσματα. Ἔτσι, γιὰ τὴν Κύπρο, ἔχει κιόλας παρατηρηθεῖ ὅτι, στὸν καιρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀγώνα, προτιμήθηκαν τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν στρατηγῶν καὶ ὅσων ἐπέδειξαν ἰδιαίτερη ἀνδρεία.[19]

Ἕνα ἔγγραφο τοῦ ἀρχείου Ζαΐμη, μὲ ἔνδειξη στὸ νῶτο : «Ληξιαρχικαὶ σημειώσεις ἀδελφῶν Ζαΐμη», δίνει τὴν ἀφορμὴ γιὰ ὁρισμένους συλλογισμοὺς γύρω ἀπὸ τὴν ὀνοματοθεσία στὴν περίοδο ποὺ μᾶς ἔχει ἤδη ἀπασχολήσει ἐδῶ, τὰ ἀμέσως προεπαναστατικὰ χρόνια. Πρόκειται γιὰ μιὰ χρονολογικὴ καταγραφή, ὅπου ἀπαριθμοῦνται τὰ οἰκογενειακὰ γεγονότα τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη, ἀπὸ τὸ 1813 ὅταν στεφανώθηκε τὴν Ἑλένη Δεληγιάννη, ὡς τὸ 1822, χρονιὰ ποὺ γεννήθηκε τὸ τελευταῖο του παιδί, ὁ Θρασύβουλος. Κείμενο ἀρκετὰ ἀνορθόγραφο, καταγράφει τὶς διαδοχικὲς γεννήσεις τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη ἀναφέροντας ταυτόχρονα καὶ τὸν ἀνάδοχο τοῦ καθενός. Πρώτη ἡ Κατίνα τὸ 1816· ἀκολουθεῖ ἡ Ἀντιόπη (1817), ἡ Ἀν-

18. Ι Θ. Κακριδής, *Ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ἕλληνες τοῦ Εἰκοσιένα*, Θεσσαλονίκη 1956, 22σ. Πβ. ἀκόμα, τοῦ ἴδιου, *Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες στὴ νεοελληνικὴ παράδοση*, Ἀθήνα, Μορφωτικὸ Ἵδρυμα Ἐθνικῆς Τράπεζας, ²1979.

19. Σ. Μενάρδος, «Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Κυπρίων», *Ἀθηνᾶ* 16 (1904), 273 - 4. Παρόμοια παρατήρηση, μὲ διεύρυνση πρὸς ὀνόματα νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων, θὰ μποροῦσε νὰ διατυπωθεῖ καὶ γιὰ τὸν κυρίως ἑλλαδικὸ χῶρο στὴν ἴδια περίοδο. Μιὰ πρώτη πρόχειρη ἀναζήτηση παρουσιάζει λόγου χάρη συχνότητα στὰ ὀνόματα Ἐπαμεινώνδας, Λεωνίδας, Μιλτιάδης, Περικλῆς, Λυκοῦργος, Ἀριστείδης κ.ἄ. Φυσικὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς συστηματικῆς ἔρευνας πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ εἶναι, παράλληλα μὲ τὴν ἀπογραφὴ τῶν ὀνομάτων, ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου ποὺ παρέχουν οἱ πηγές, στοιχεῖο ποὺ λείπει συνήθως ἀπὸ τὶς δημοσιευμένες συλλογὲς βαφτιστικῶν ὀνομάτων. Γιὰ τὴ συστηματικὴ ἀπογραφὴ τοῦ σχετικοῦ μὲ τὴν Πελοπόννησο ὑλικοῦ, ἀνέκδοτου καὶ δημοσιευμένου, βλ. Δ. Β. Βαγιακάκος, «Αἱ γλωσσικαὶ καὶ λαογραφικαὶ σπουδαὶ διὰ τὴν Πελοπόννησον», *Πρακτικὰ Α' Διεθνοῦς Συνεδρίου Πελοποννησιακῶν Σπουδῶν*, τ. Α', Ἀθήνα 1976, 192 - 240 καὶ εἰδικότερα σ. 196, 201 - 206.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

δρομάχη (1819), ὁ Ἰωάννης Θρασυβούλης (1820) καὶ πάλι ὁ Θρασυβούλος (1822).[20] Χωρὶς ν' ἀναφέρεται στὸ ἔγγραφο, συμπεραίνουμε ὅτι τὰ δύο παιδιά, ἡ Ἀντιόπη καὶ ὁ πρῶτος Θρασύβουλος, θὰ πρέπει νὰ πέθαναν σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία, ἀφοῦ γιὰ τὴν Ἀντιόπη δὲν ἔχει γίνει ποτὲ λόγος στὰ βιογραφικὰ τῆς οἰκογένειας[21] καὶ τὸ ὀνομάτισμα ἑνὸς δεύτερου παιδιοῦ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, δύο χρόνια ἀργότερα, προϋποθέτει τὸν θάνατο τοῦ πρώτου.

Ἡ συγκέντρωση τόσων ἀρχαίων ὀνομάτων στὴν ὀνοματοθεσία μιᾶς οἰκογένειας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τυχαία. Αὐτόματα ὁδηγεῖ τὴ σκέψη μας σὲ ὅσα ἀναφέρθηκαν παραπάνω: τὴν ἐπιρροὴ τῆς κλασικῆς παιδείας, τὰ μηνύματα τῆς ἐλευθερίας, τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα ποὺ διέτρεχε τότε ὅλον τὸν ἑλληνισμό. Γιατὶ ὀνόματα ὅπως «Ἀντιόπη» καὶ «Ἀνδρομάχη», μᾶς φέρνουν κοντὰ στὶς φιλοπόλεμες θυγατέρες τοῦ Ἄρη, τὶς Ἀμαζόνες στὴν ἰσχυρὴ προσωπικότητα τῆς ὁμηρικῆς Ἀνδρομάχης, ἐνῶ τὸ «Θρασύβουλος», ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδιότητα ποὺ δηλώνει τὸ ὄνομα (αὐτὸς ποὺ ἔχει τολμηρὴ θέληση), θυμίζει τὸ ἱστορικὸ πρόσωπο τοῦ 5ου π.Χ. αἰώνα ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὶς πατριωτικὲς καὶ δημοκρατικές του ἐνέργειες κι ὑπὸ τὴν γεμάτη αὐταπάρνηση συμπεριφορά του.[22]

---

20. Βλ. ἐδῶ στὸ τέλος τὸ ἔγγραφο. Ἡ σημείωση στὸ νῶτο εἶναι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θρασύβουλου Ζαΐμη. Τὸ κείμενο, ἀρκετὰ ἀνορθόγραφο, δὲν φαίνεται νὰ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα Ζαΐμη, τοῦ ὁποίου ἄλλα αὐτόγραφα τῆς ἴδιας ἐποχῆς δὲν περιέχουν τόσες πολλὲς ἀνορθογραφίες. Ἴσως ἀνήκει στὴ σύζυγό του Ἑλένη, τὸ γένος Δεληγιάννη, ἀφοῦ τὸ πρῶτο πληθυντικὸ πρόσωπο «ἐστεφανωθήκαμε» προϋποθέτει ὡς γραφέα ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους.

21. Σὲ ἀντίγραφο «φύλλου μητρώου» τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη, (Ναύπλιο 19/31 Μαΐου 1834) ὁ Ζαΐμης φέρεται ὡς «ἔγγαμος καὶ πατέρας τριῶν τέκνων», βλ. Κ. Βοβολίνης, *Μέγα Ἑλληνικὸν Βιογραφικὸν Λεξικόν*, τ. Δ', σ. 74.

22. Ἂς σημειωθεῖ, ἐπίσης, ὅτι τὸ ὄνομα «Ἀνδρομάχη» χρησιμοποιήθηκε συχνὰ χάρη στὴν ἔντονα παραστατικὴ ἐννοιολογική του σημασία. Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὸ Χρονικὸ τοῦ Γαλαξειδιοῦ (1703) ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ οἱ Γαλαξειδιῶτες ἐκέρδισαν μιὰ μάχη ἐναντίον τῶν κουρσάρων στὸν Κάβο τοῦ Γαλαξειδιοῦ στὰ 1081, «ὁ κάβος ἐτοῦτος φέρνει τὴν ὀνομασία Ἀνδρομάχης, ὡσὰν νὰ λέμε ποῦ γενέθηκε ἀμάχη ἀντρειωμένη», βλ. Κ. Ν. Σάθας, *Χρονικὸν ἀνέκδοτον Γαλαξειδίου*, Ἀθήνα 1865, σ. 197. Τὸ τοπωνύμιο «Ἀνδρομάχη» περιέχεται στὴν *Tabula Imperii Byzantini*, τ. Α', *Hellas und Thessalie*, Βιέννη 1976, σ. 122· ὡς πηγὴ ἀναφέρεται τὸ «Χρονικὸ τοῦ Γαλαξειδιοῦ», διευκρινίζεται ὅμως ὅτι πρόκειται γιὰ μάχη μὲ τὸν νορμανδικὸ στόλο. Εὐχαριστῶ τὴν κ. Ἄννα Ἀβραμέα γιὰ τὴν ὑπόδειξη. Πβ. καὶ *ΜΕΕ* γιὰ διαφορετικὴ ἑρμηνεία τοῦ τοπωνυμίου. Ἀκόμα πρόσφατα στὴ Δυτικὴ Μακεδονία τὸ ὄνομα Ἀνδρομάχη, ὅπως καὶ τὸ Στεριανὴ καὶ Ἀνδρονίκη, δίνεται σὲ περιπτώσεις ποὺ ὁ ἀνάδοχος ἔχει βαπτίσει καὶ ἄλλα τέκνα τῶν ἰδίων γονέων, τὰ ὁποῖα στὸ μεταξὺ δὲν ἔζησαν, βλ. Δ. Β. Οἰκονομίδης, *ὅ.π.*, σ. 484. Δὲν γνωρίζουμε ἂν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει κάποιος τέτοιος συσχετισμὸς καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Ζαΐμη, οὔτε κἂν ἂν ἐπιχωρίαζε ἡ συνήθεια αὐτὴ στὴν Πελοπόννησο. Πόσο φορτισμένο μὲ ὑψηλὲς ἔννοιες ἦταν τὸ ὄνομα «Θρασύβουλος» στὴ συνείδηση τῶν ἀτόμων στὰ χρόνια αὐτὰ φαίνεται χαρακτηριστικὰ καὶ ἀπὸ ἕνα γράμμα ἑνὸς Ἕλληνα ἀπὸ τὴ Βιέννη (21 Μαΐου

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

Ἂς σημειωθεῖ ὅτι ἡ διαφορετικὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος στὸ ἔγγραφο, πρῶτα Θρασυβούλης καὶ ὕστερα Θρασυβούλος, ὀφείλεται προφανῶς στὸ φαινόμενο ποὺ ἔχει διαπιστωθεῖ γενικότερα σχετικὰ μὲ τὰ ὀρχαῖα ὀνόματα στὴ νεοελληνικὴ περίοδο : ὅσα, δηλαδή, παραλαμβάνονται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἶναι ἄγνωστα ἀκουστικὰ ἢ δυσκολοπρόφερτα, δημιουργοῦν δυσκολίες στὴν ἄρθρωση μὲ συνέπεια νὰ ἀλλοιώνεται ὁ τύπος τους.[23] Ὁ Μιχαὴλ Περδικάρης θὰ χρησιμοποιήσει τὸ ὄνομα Θρασύβουλος, ὡς ἀκραῖο παράδειγμα γιὰ νὰ στηρίξει τὴν ἀρνητική του κριτικὴ ἀπέναντι στὴν ἀρχαία ὀνοματοθεσία : «Ἄλλοι δὲν εὐχαριστοῦνται», γράφει στὰ 1817, «εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ γένους των, καὶ λαμβάνουν ὡς ἐπώνυμον κανενὸς παλαιοῦ ἢ φιλοσόφου ἢ ἥρωος τὸ κύριον ὄνομα, στοχαζόμενοι ὅτι καὶ χωρὶς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μάθησιν ἐκείνων τῶν ἀοιδίμων, μὲ μόνον τὸ ξηρὸν ὄνομα εἶν' ἐκεῖν' οἱ ἴδιοι· ὅθεν ἐπωνομάσθη ἄλλος Ἐμπεδοκλῆς, καὶ ἄλλος Θρασύβουλος, καὶ ἄλλος Γάδαρος καὶ ἄλλος Γόμαρος».[24]

Ὅμως, ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ ἔγγραφό μας. Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης, ἀκολουθώντας τὸν συρμὸ ποὺ εἶχε ἐπικρατήσει στὴν ὀνοματοθεσία, εἶναι βαθιὰ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸ νέο πνεῦμα ποὺ σφραγίζει τὴν ἐποχή. Οὔτε ἡ οἰκογενειακὴ παράδοση, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ ἀρνητικὴ στάση τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας ἀναχαιτίζουν τὴ θέλησή του νὰ ἐκφραστεῖ, νὰ φανερώσει, ἔστω μ' αὐτὸν τὸν ἔμμεσο τρόπο, τὴ συμμετοχή του στὴν ἐθνικὴ προετοιμασία τοῦ ἑλληνισμοῦ. Στὰ 1817, στὰ 1819, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ κυκλοφόρησε ἡ ἐγκύκλιος τοῦ πατριάρχη Γρηγορίου, στὰ 1820 καὶ πάλι στὰ 1822, ὁ Ζαΐμης ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ὀνοματολόγιο.[25] Καὶ οἱ ἐπιλογές του δὲν εἶναι χωρὶς σημασία· ἔννοιες καὶ ἠθικὲς ἀξίες ὅπως ἡ φιλοπατρία, ἡ αὐταπάρνηση, ἡ δημοκρατία, τὸ πολεμικὸ μένος προβάλλονται ἀνάγλυφα μέσα ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ συμβολισμὸ τῶν ὀνομάτων. Μαζί του καὶ οἱ ἀνάδοχοι, οἱ «δικοί» του καὶ οἱ φίλοι : ὁ ἀδελφός του Παναγιώτης, ὁ κὺρ Παναγιωτάκης Φλόκας[26] καὶ ὁ Δεσπότης. Ἀνάδοχος τῆς

1821) ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἀποκαλεῖται «ὁ Θρασύβουλός μας», (Γεώργιος Λάϊος, *Ἀνέκδοτες ἐπιστολὲς καὶ ἔγγραφα τοῦ 1821*, Ἀθήνα 1958, σ. 111). Ἐξάλλου ὁ Νεόφυτος Δούκας, ἀπευθυνόμενος «τοῖς ἐλλογίμοις τῶν νέων Ἑλλήνων» καὶ προτρέποντάς τους νὰ ὁμονοήσουν, τὸν Θρασύβουλο φέρνει ὡς προγονικὸ παράδειγμα : «Καθότι ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἴδιον μηδέποτε ἁμαρτάνειν· φρονίμων δὲ ἁμαρτόντας ἐπανορθοῦσθαι. Τοῦτο ἄξιον τῆς Πατρίδος, ἄξιον τῶν ἀπογόνων τοῦ Θρασυβούλου, ἄξιον τῶν νέων Ἑλλήνων», (*Μέλισσα*, Β΄ (1820), σ. 239· βλ. τώρα φωτοανατύπωση Ε.Α.Ι.Α. 1984).

23. Βλ. Στιλπ. Ι. Κυριακίδης, «Παρατηρήσεις»..., *ὅ.π.*, σ. 344.

24. Μιχ. Περδικάρις, *Προδιοίκησις εἰς τὸν Ἑρμῆλον*..., (Βιέννη) 1817, σ. 64.

25. Δὲν διαθέτουμε πρὸς τὸ παρὸν καμμιὰ ἔνδειξη ποὺ νὰ μᾶς ὁδηγεῖ στὶς πηγὲς ἀπ' ὅπου πῆρε ὁ Α.Ζ. τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν του. Βέβαια στὰ χρόνια αὐτὰ κυκλοφοροῦσαν καὶ στὰ ἑλληνικὰ ἀρκετά, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, ἱστορικὰ συγγράμματα.

26. Οἰκογένεια Φλόκα ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἀναφέρει ὁ Λ. Χ. Ζώης, *Λεξικὸν ἱστορικὸν*

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

πρώτης κόρης, ὁ Δεσπότης[27] θὰ κληθεῖ νὰ βαφτίσει καὶ τὸν πρῶτο γιό. Ἀψηφώντας ἐν μέρει τὴν πατριαρχικὴ ἐγκύκλιο δέχεται, κοντὰ στὸ χριστιανικὸ ὄνομα Ἰωάννης, νὰ δώσει καὶ τὸ ἀρχαῖο «Θρασύβουλος». Αὐτὰ συμβαίνουν στὰ 1820. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται δυὸ χρόνια ἀργότερα. Ὅμως, γιὰ τὸν δεύτερο Θρασύβουλο, δὲν ἀναφέρεται στὸ ἔγγραφο ποιὸς στάθηκε ὁ ἀνάδοχός του.[28] Πολὺ ἀργότερα, στὰ 1880, ἡ ἐφημερίδα «Αἰών», νεκρολογώντας τὸν Θρασύβουλο Ζαΐμη, θὰ σημειώσει ὅτι : «τὸ βρεφικόν του λίκνον ηὐλόγησεν ὁ Γερμανὸς καὶ ἐσκίασεν ἡ ἱερὰ σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας».[29]

Γιὰ τὸν Ἀνδρέα Ζαΐμη καὶ γιὰ τὴν διαμόρφωση τῆς προσωπικότητάς του μέσα ἀπὸ τὰ διαβάσματά του, μᾶς ἔχουν μιλήσει κατ' ἐπανάληψη οἱ βιογράφοι του. Τὸν πατριωτισμό του καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ποὺ τὸν ἐκίνησε νὰ ἐπαναστατήσει, ἀποδίδει ὁ Γεώργιος Αἰνειὰν στὴν φυσική του φιλοτιμία καὶ στὴν ἐπιμελῆ ἀνάγνωση «τῶν κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους εἰς καθωμιλουμένην γλῶσσαν ἐκδοθέντων φιλελευθέρων βιβλίων».[30] Τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ διάβασμα, τὴν ἰδιαίτερη προτίμησή του πρὸς τὰ ἱστορικὰ συγγράμματα ποὺ περιέγραφαν τὴν δόξα τῶν προγόνων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὶς ἐκδόσεις καὶ τὰ Προλεγόμενα τοῦ Κοραῆ, ἀναφέρει ὁ Ἀν. Γούδας

καὶ λαογραφικὸν Ζακύνθου. Τόμος Α' Ἱστορικὸν - βιογραφικόν. Μέρος Β', Ἀθήνα ²1963, σ. 468, καὶ λ. Φλῶκα, σ. 685. Μὲ τὴν ἐπωνυμία Φλῶκα, ἡ *ΜΕΕ* περιλαμβάνει τέσσερα χωριά, τὸ ἕνα στὴν ἐπαρχία Ἀχαΐας.

27. Θὰ πρόκειται γιὰ τὸν Προκόπιο, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται ὡς ἐπίσκοπος Κερνίτσης καὶ Καλαβρύτων ἀπὸ τὸ 1801, βλ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος. «Συμπλήρωσις ἐπισκοπικοῦ καταλόγου Κερνίτζης (=Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας)», *Θεολογία* 13 (1935), 71. Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἄλλωστε, συναγωνιστὴς τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη στὴν Ἐπανάσταση, βρίσκεται στὰ χρόνια 1815 - Ἰαν. 1819 στὴν Κωνσταντινούπολη ὡς συνοδικός, βλ. Ἀν. Γούδας, *Βίοι Παράλληλοι*, τ. Α', Ἀθήνα 1869, σ. 101 - 102.

28. Παρόλο ποὺ δὲν ἀναφέρεται στὸ δημοσιευμένο ἔγγραφο, καὶ ὁ δεύτερος Θρασύβουλος πρέπει νὰ ἔλαβε παράλληλα τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἔτσι τουλάχιστον ἑρμηνεύεται ἡ ὑπογραφὴ «Ι. Θ. Ζαήμης» στὸ ἀγγελτήριο τοῦ θανάτου τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη, στὶς 4 Μαΐου 1840, ἡ ὁποία μᾶς εἶχε προβληματίσει κατὰ τὴν ἀναδημοσίευση τοῦ μονοφύλλου, βλ. Λουκία Δρούλια, «Ἡ οἰκογένεια Ζαΐμη ὡς τὰ 1840. Ἀθησαύριστα κείμενα», ἀνάτυπο ἀπὸ τὴν *Ἐπετηρίδα τῶν Καλαβρύτων* 1969, σ. 11 καὶ 16, ὑποσ. 14.

29. Ἐφημ. *Αἰών*, 1 Νοεμβρ. 1880, ἀρ. φυλ. 3370 (Ἑσπερινὴ ἔκδοσις), σ. 2 ὅπου δημοσιεύεται ἄρθρο μὲ τίτλο «Θρασύβουλος Ζαήμης» καὶ μὲ ὑπογραφὴ Κ.Δ. (Τὸ φύλλο αὐτὸ περιλαμβάνεται στὸ σῶμα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων). Πβ. Βοβολίνης, *ὅ.π.*, σ. 80. Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴν Διευθύντρια τῆς Β. Β. κ. Μαρία Ἀναστασοπούλου γιὰ τὴν βοήθειά της νὰ ἐντοπίσω τὸ φύλλο αὐτό.

30. «Σύντομος βιογραφία τοῦ μακαρίτου Α. Ζαήμη συνταχθεῖσα ὑπὸ Γ. Αἰνιάνος» στὸ δημοσίευμα : *Τὰ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ μακαρίτου Α. Ζαήμη... Ἐκδοθέντα ὑπὸ Ν. Παπαδοπούλου*, Ἀθήνα 1840, σ. 14 - 15. Ὁ Γ. Αἰνιάν, *ὅ.π.*, σ. 3 ἀναφέρει ὅτι τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ Α.Ζ. τὰ πῆρε «ἀπὸ ἰδιοχείρους αὐτοῦ σημειώσεις, τὰς ὁποίας παρὰ τοῦ ἰδίου πρὸ ὀλίγου καιροῦ ζητήσας ἔλαβον».

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

στηριζόμενος στὰ πληροφοριακὰ ὑπομνήματα ποὺ εἶχε συντάξει, καθὼς φαίνεται, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει στὴ συγγραφὴ τῶν «Βίων Παραλλήλων» ὁ Θρασύβουλος Ζαΐμης.[31]

Ὁ ἴδιος μάλιστα, γιὰ νὰ παραστήσει μὲ ἀκόμα ζωηρότερα χρώματα τὸν ἄκρατο θαυμασμὸ τοῦ πατέρα του πρὸς τὸν πνευματικὸ ἡγέτη τοῦ ἑλληνισμοῦ, τὸν Κοραῆ καὶ τὰ διδάγματά του, ἀφηγεῖται ἕνα περιστατικὸ ποὺ προφανῶς θὰ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ προφορικὴ διήγηση. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν ἱστορία, ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης ὅταν κυκλοφόρησε στὰ 1806 - ἦταν τότε 15 ἐτῶν— ἡ κοραϊκὴ ἔκδοση τοῦ Ἰσοκράτη, ὅπου προβάλλεται ὡς ἀναμφισβήτητο γεγονὸς ἡ ἀνάσταση τῆς Ἑλλάδας («ἢ εἶναι βέβαιον ὅτι ἐνεργεῖται τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀναγέννησις, ἢ δὲν εἶναι τίποτε βέβαιον εἰς τὸν κόσμον») γιὰ νὰ δείξει στὸν συγγραφέα τὸν ὕψιστο θαυμασμό του, θεώρησε, μαζὶ μὲ τὸν ἐξάδελφό του Ἀνδρέα Λόντο, ὅτι ὁ καταλληλότερος τρόπος ἦταν ἡ προσφορὰ θυσίας. Ἐπάνω, λοιπόν, σὲ βιβλία «γραμμένα μὲ δουλοπρεπῆ τρόπον», τοποθέτησαν τὸν Ἰσοκράτη καὶ ἄναψαν φωτιά. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Κερπινῆς ἔτρεξαν ἀνήσυχοι γιὰ τὴν πυρκαϊά, λέγεται ὅτι βρῆκαν «τοὺς δύο ἐνθουσιώδεις νεανίας, τὸν Ζαΐμην καὶ τὸν Λόντον ἀγαλλιῶντας, πηδῶντας καὶ χορεύοντας διότι ἐξεπλήρωσαν τοῦ πόθου των τὴν ἐκτέλεσιν, ἀπόδειξιν δώσαντες τοῦ θαυμασμοῦ των διὰ τοῦ ἀθανάτου Κοραῆ τὰ ἀθάνατα συγγράμματα».[32]

Πέρα ἀπὸ τὶς νεανικὲς ἐξάρσεις, τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἀσφαλῶς περιγρά-

---

31. Ἀν. Γούδας, *ὅ.π.*, τ. Ϛ′, σ. 349 - 350. Πβ. καὶ Λουκία Δρούλια, *ὅ.π.*, σ. 11 - 12. Καὶ ὁ Γούδας καὶ ὁ Θρ. Ζαΐμης ἐπισημαίνουν ὅτι τὸ γερμανικὸ μυθιστόρημα τοῦ Aug. Lafontaine, «Ἀριστομένης καὶ Γοργώ», ὅπου περιγράφονται οἱ ἀγῶνες τῶν Μεσσηνίων γιὰ τὴν αὐτονομία τους, μεταφρασμένο στὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ τὸν Γεώργιο Λασσάνη, ἀποτέλεσε τὸ προσφιλέστερο ἀνάγνωσμα τοῦ νέου καλαβρυτινοῦ προκρίτου. Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ κυκλοφόρησε στὰ ἑλληνικὰ ἕνα χρόνο πρὶν ξεσπάσει ὁ Ἀγώνας, στὰ 1820, πβ. Γκίνης - Μέξας, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία* 1800 - 1863, ἀρ. * 1211.

32. Λουκία Δρούλια, *ὅ.π.*, σ. 6. Πράξη κατεξοχὴν λατρευτικὴ ἡ θυσία παρουσιάζεται ἐδῶ στὴν χαριστήρια μορφή της ὡς ἔκφραση τιμῆς, εὐγνωμοσύνης καὶ ψυχικῆς ἐξάρσεως. Ἀπὸ ποῦ ἄντλησαν τὴν ἔμπνευσή τους οἱ δύο νέοι νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ θυσία ἑνὸς πολύτιμου γι᾽ αὐτοὺς ἀγαθοῦ, τοῦ βιβλίου, ὥστε νὰ ἀποδείξουν τὸ θαυμασμό τους στὸν συγγραφέα δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ καθορίσω. Θέλησαν ἄραγε νὰ μιμηθοῦν τὸ ἀρχαῖο ἔθιμο, ποὺ ἀναφέρεται ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸν Κοραῆ στὰ Προλεγόμενα τοῦ Ἰσοκράτη (σ. κβ′); Ὅπως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πράγματα, τὸ κάψιμο τῶν βιβλίων γιὰ τὴ σημερινὴ μας νοοτροπία δύσκολα μπορεῖ νὰ γίνει κατανοητὸ σὰν τιμητικὴ προσφορά· φέρνει στὸ νοῦ ἄλλες, ἀρνητικές, καταστάσεις. Γιὰ τὴ διάθεση τοῦ Α. Λόντου πρὸς τὸ χορὸ καὶ τὰ πατριωτικὰ τραγούδια μαρτυροῦν οἱ σύγχρονοί του περιηγητές, βλ. J. C. Hobhouse, *A Journey through Albania, and other provinces of Turkey in Europe and Asia, to Constantinople, during the years 1809 and 1810*, Λονδίνο, 1813, σ. 225 - 6, 586, καὶ K. Mendelsohn-Bartholdy, *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος*... μτφρ. Ἀγγέλου Βλάχου, Ἀθήνα 1873, Μέρος Α′, σ. 248 ἀπὸ ἀφήγηση τοῦ λόρδου Byron.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

φεται γιὰ νὰ φωτίσει καὶ νὰ τονίσει τὸ αὐξημένο ἐνδιαφέρον, τὴν ἰδιαίτερη εὐαισθησία τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη ἀπέναντι στὰ πνευματικὰ πράγματα τῆς ἐποχῆς. Ὡς «λίαν φιλαναγνώστης» χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Γούδα· γιὰ «ἐπιμελῆ ἀνάγνωση» μᾶς μιλάει ὁ Αἰνειάν. Εὔλογα, λοιπόν, προβάλλεται τὸ ἐρώτημα, ποιὰ στάθηκε ἡ ὑποδομὴ στὴ μόρφωσή του, σ' ἕναν τόπο μάλιστα, ὅπως ἡ Κερπινή, ὅπου οἱ προϋποθέσεις τῆς παιδείας δὲν παρουσιάζονται ἰδιαίτερα εὐνοϊκές.[33] Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στὸ ἄμεσο οἰκογενειακὸ περιβάλλον, στὸν πατέρα του, στοὺς οἰκοδιδασκάλους. Ἔχοντας γευθεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς παιδείας ὁ Ἀσημάκης Ζαΐμης - μαρτυρεῖται ὅτι σπούδασε στὴν Πίζα — θέλησε «αὐτὸς μὲν νὰ ἐκπαιδεύσῃ, ὅπως κάλλιον ἐδύνατο τὰ τέκνα του καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ αὐτὸ αἴσθημα... Τὰ δὲ τέκνα του δὲν ἠρκεῖτο μόνον νὰ διδάσκωσιν οἱ διδάσκαλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἐδαπάνα τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου του, ὁτὲ μὲν διδάσκων αὐτά, ἄλλοτε δὲ ἐρευνῶν περὶ τῆς ἐπιδόσεώς των».[34] Ζώντας, λοιπόν, σ'ἕνα περιβάλλον ὅπου ἡ παιδεία λογιζόταν ὡς ὕψιστο ἀγαθό, μὲ τὴν βοήθεια τῶν δασκάλων καὶ τὶς φροντίδες τοῦ πατέρα του, ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης θὰ διαμορφώσει, σὲ πολὺ νεαρὴ ἡλικία, ἰδιαίτερη διάθεση πρὸς τὴ μάθηση. Ἀναλαμβάνοντας ὅμως, ἀπὸ πολὺ νωρὶς —μόλις στὰ 16 του χρόνια— τὰ καθήκοντα τοῦ προκρίτου, δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀκολουθήσει συστηματικὲς σπουδές, ὅπως ἔγινε στὴν περίπτωση τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του, τοῦ Ἰωάννη.[35]

---

33. Τὸ σχολεῖο τῆς Κερπινῆς καταστράφηκε στὴν ἐπανάσταση τῶν Ὀρλώφ. Ἀργότερα, στὰ 1830 οἱ κάτοικοι ζητοῦν ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση νὰ συσταθεῖ σχολεῖο καὶ νὰ σταλοῦν δάσκαλοι, πβ. Τρ. Ε. Εὐαγγελίδης, *Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας*, τ. Α΄, Ἀθήνα 1936, σ. 359, καὶ σ. 335 - 336 γιὰ τὸ σχολεῖο τῶν Καλαβρύτων καὶ τὸν Προκόπιο Οἰκονόμου ἀπὸ τὶς Κυδωνίες ποὺ ἦταν οἰκοδιδάσκαλος τῆς οἰκογένειας Ζαΐμη καὶ κατὰ τὸ 1829 διορίσθηκε στὸ σχολεῖο τῶν Καλαβρύτων.

34. Ἀν. Γούδας, *ὅ.π.*, σ. 344.

35. Μαρτυρίες γιὰ τὴν «ὑπεροχὴν τῆς παιδείας» τοῦ Ἰωάννη Ζαΐμη, τὴν ἐπικοινωνία του μὲ τοὺς κύκλους τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς, τὸ μεράκι του γιὰ πρόσκτηση βιβλίων ὑπάρχουν ἀρκετές. Ἤδη στὰ 1815 τὸν βρίσκουμε νὰ ἔχει ἐπαφὲς μὲ τὸν Παναγιώτη Σοφιανόπουλο καὶ τὸν βηλαρικὸ κύκλο (βλ. παρακάτω σημ. 38). Στὰ ἀμέσως ἑπόμενα χρόνια, (1817 - 1819), τὸν συναντᾶμε ὡς συνδρομητὴ σὲ τρία «λόγια » βιβλία, γιὰ περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπα (βλ. Φίλ. Ἠλιού, *Τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ στὰ χρόνια τοῦ Διαφωτισμοῦ : οἱ Συνδρομητές*, τ. Α΄, ἀρ. 3697, ὑπὸ ἐκτύπωση. Γιὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογένειας Ζαΐμη βλ. ἀρ. 3695, 3696, 3698) καὶ ὡς συνεργάτη τοῦ περιοδικοῦ *Ἑρμῆς ὁ Λόγιος*. Στὸν τόμο τοῦ 1820, σ. 403 - 411, δημοσιεύεται ἡ «Διατριβὴ τοῦ περιφήμου Gognet [Αντ. Yves Goguet] περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Πλανητῶν», μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Ζαΐμη (πβ. Ἐμμ. Ν. Φραγκίσκος, *Τὰ ἑλληνικὰ προεπαναστατικὰ περιοδικά. Β΄ «Ἑρμῆς ὁ Λόγιος», 1811 - 1821*, Ἀθήνα 1976, σ. 83, Κέντρον Νεοελληνικῶν Ἐρευνῶν/ΕΙΕ, ἀρ. 20). Ὅσο γιὰ τὴ δίψα του ν' ἀποκτήσει βιβλιοθήκη, μποροῦμε νὰ παρακολουθήσουμε τὶς ἐνέργειές του ἰδιαίτερα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀποστολῆς του στὸ Λονδίνο, ὡς μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δανείου· ἐνέργειες ποὺ ἔφτασαν μάλιστα ν' ἀποτελέσουν κι αὐτὲς ἀντικείμενο ἐπικριτικοῦ σχολιασμοῦ. Ἂν ὁ Ἀνδρέας Λουριώτης, πηγαίνοντας στὸ Παρίσι,

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

Κι αὐτὴ ἡ στέρηση ἐνδέχεται νὰ τοῦ δημιούργησε κάποια αἰσθήματα μειονεξίας στὸ παιδευτικὸ ἐπίπεδο. Ἔτσι, ἴσως, μπορεῖ νὰ ἑρμηνευθεῖ ἡ κάπως ὑπερτονισμένη ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του βιογράφους ἔφεσή του πρὸς τὸ διάβασμα, μαρτυρία καὶ πληροφόρηση ποὺ προέρχονται, ἄλλωστε, ἀπὸ δικές του ὑποδείξεις.[36]

Μὰ ἡ ἐξέταση γύρω ἀπὸ τὴν μόρφωση τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ προσπάθεια νὰ ἀναλυθοῦν τὰ κίνητρά του, ἔρχεται ἀπὸ ἄλλη σκοπιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει ἐκεῖνο ποὺ πιστοποιεῖ, ἀπὸ τὴν δική της ὀπτική, ἡ ἀρχαία ὀνοματοθεσία ὅπως τὴν ὁρίσαμε παραπάνω. Ἀνεξάρτητα, λοιπόν, ἀπὸ τὸν βαθμὸ παιδείας, οἱ ἐπιλογὲς ποὺ κάνει ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης παρουσιάζονται ἄμεσα συσχετισμένες μὲ τὶς μεταβολὲς ποὺ συμβαίνουν στὸν ἐθνικὸ καὶ κοινωνικὸ βίο, στὰ χρόνια τῆς προετοιμασίας τοῦ Μεγάλου ξεσηκωμοῦ. Ὅμως, ἡ μελέτη τῆς συμπεριφορᾶς ἑνὸς ἀτόμου ἐνδιαφέρει τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα στὸ μέτρο ποὺ τὸ ἄτομο ἐκφράζει τὴ συλλογικὴ νοοτροπία, τὶς στάσεις καὶ συμπεριφορὲς τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας στὴν ὁποία ἀνήκει. Ἔτσι καὶ τὸ συγκεκρι-

---

δέχεται νὰ διεκπεραιώσει τὶς «παραγγελίες» τοῦ Ἰω. Ζ., (βλ. Λουκία Δρούλια, «Γύρω στὶς πρῶτες σολωμικὲς ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις», *Μνημόσυνον Σοφίας Ἀντωνιάδη*, Βενετία 1974, σ. 388, σημ. 5) ὁ Ἰω. Ὀρλάνδος, καθὼς τὸν ἀντιμετωπίζει καὶ ὡς «ἀπεσταλμένον ἀπὸ τὸ ἐναντίον μας μέρος», δυσανασχετεῖ κι ὁλοένα τὸν μέμφεται : «Αὐτός, ἀδελφέ, ἦλθε διὰ νὰ ἐνδυθῇ, νὰ γλεντίσῃ, νὰ σπουδάσῃ, νὰ κάμῃ βιβλιοθήκην καὶ ὅ,τι ἄλλο δυνηθῇ, μὲ τοὺς ξένους κόπους», (ἐπιστολὴ Ἰω. Ὀρλάνδου πρὸς Γ. Κουντουριώτη, 28 Ἰουλίου 1824, *Ἀρχεῖα Λαζάρου καὶ Γεωργίου Κουντουριώτου 1821 - 1832 δημοσιευόμενα ὑπὸ Ἀντ. Λιγνοῦ*, τ. Γ', Ἀθήνα 1922, σ. 65. Παρόμοιες αἰτιάσεις διατυπώνονται καὶ σὲ ἄλλες ἐπιστολές, βλ. λόγου χάρη *ὅ.π.*, σ. 126, 226, 319). Τέλος, ἀναφορικὰ μὲ τὶς σπουδὲς τοῦ Ἰω. Ζ. στὸ ἐξωτερικὸ ἡ πληροφόρησή μας εἶναι ἀκόμα λιγοστή. Δύο μνεῖες ποὺ ἀφοροῦν σ' ἕναν νέο Ζαΐμη δὲν βοηθοῦν νὰ ταυτιστεῖ μὲ βεβαιότητα τὸ πρόσωπο καὶ γιατὶ δὲν σημειώνεται βαφτιστικὸ ὄνομα καὶ γιατὶ ἀπέχουν χρονολογικὰ μεταξύ τους. Περιορίζομαι λοιπὸν ἐδῶ νὰ τὶς παραθέσω χωρὶς νὰ προχωρήσω τώρα σὲ λεπτομερέστερη ἐπεξεργασία τους. Ἡ μία μνεία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Κοραῆ, ὁ ὁποῖος στὰ 1813 γράφει μὲ δυσφορία στὸν Ἀλέξανδρο Βασιλείου ὅτι ὁ «Ζαΐμ Ζαΐμογλους (πουλος)» τοῦ ἀπευθύνει συνέχεια γράμματα καὶ ζητάει μὲ ἐπιμονὴ νὰ λάβε ἀπάντηση (πβ. Ἀδαμάντιος Κοραῆς, *Ἀλληλογραφία*, ἔκδ. ΟΜΕΔ, τ. Γ', Ἀθήνα 1979, σ. 236, 238, 252). Ἡ δεύτερη περιλαμβάνεται σ' ἐπιστολὴ τοῦ Δημ. Μόστρα πρὸς τὸν Φώτιο Σωτήρη (7/19 Αὐγ. 1822), ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα ἑνὸς σπουδαστῆ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βολωνίας. «Ἠρώτησε», γράφει, [ὁ Δεσπότης, δηλ. ὁ μητροπολίτης Ἰγνάτιος] τὸν Ζαΐμην πόσα ἐξώδευεν εἰς Βονωνίαν, καὶ τὸν εἶπε δεκαοκτὼ μονέδας, καὶ ὅτι μὲ εἴκοσι μονέδας ἠμπορεῖ τις νὰ ζήσῃ καλά, καὶ νὰ κάμῃ καὶ κἀνὲν φόρεμα». (βλ. Ἀρχεῖο Μόστρα, ΓΑΚ, Κ 125, τχ. Ε΄).

36. Βλ. ἐδῶ σημ. 30. Γιὰ τὴ μόρφωση τοῦ Α.Ζ. ἔχουν διατυπωθεῖ ἀντιφατικὲς ἀπόψεις. Ὁ Ε. Ι. Μάλαινος στὴν *ΜΕΕ* σημειώνει ὅτι «ἐστερεῖτο μεγάλης μορφώσεως», ἐνῶ ὁ Π. Ξινόπουλος, *Ἀνδρέας Λόντος*, Μέρος Α΄, 1789 - 1824, Πειραιὰς 1927, σ. 21 τὸν ἀποκαλεῖ «λογιώτατον», κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἔκφραση «πρὸς Διὸς τοῦ φιλίου» ποὺ χρησιμοποιεῖ σ' ἐπιστολή του.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

μένο μας παράδειγμα μπορεῖ νὰ χρησιμεύσει ὡς ἔνδειξη γιὰ τὶς συντελούμενες μεταλλαγές.

Ἔνδειξη, ὡστόσο, ἡ ὁποία στὴ μορφὴ αὐτή, μοιάζει ν' ἀποτελεῖ ξεχωριστό, μεμονωμένο δεῖγμα στὸ χῶρο τῆς ἡγετικῆς ὁμάδας στὴν Πελοπόννησο.[37] Ἂν, ἀπὸ μόνη της, δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ τεκμηριώσει γενικότερα φαινόμενα ἀλλαγῆς, συνδυαζόμενη μὲ ἄλλες μαρτυρίες διαφωτισμοῦ —τὰ ἐνδιαφέροντα, λόγου χάρη, τοῦ Ἀνδρέα Λόντου, τοῦ Ἀνδρέα Καλαμογδάρτη καὶ τοῦ Θεοχάρη Ρέντη γιὰ τὸ θέμα τῆς γλώσσας καὶ τὴ σχετικὴ ἐπικοινωνία τους μὲ τὸν Βηλαρᾶ[38]— μπορεῖ κάπως πιὸ εὔγλωττα νὰ φωτίσει τὶς διαφοροποιήσεις ποὺ παρατηροῦνται, κατὰ τὴ χρονικὴ ἐκείνη στιγμή, στὴν παραδοσιακὴ κοινωνία τῶν προκρίτων. Ἐξάλλου, ἐντοπισμένη στὴν Ἀχαΐα, παρουσιάζει μιὰ παρέκκλιση ποὺ εὔκολα μπορεῖ νὰ ἑρμηνευθεῖ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ παράλληλα ἱστορικὰ φαινόμενα ποὺ συμβαίνουν στὴν περιοχή. Οἱ αὐξημένες ἐμπορικὲς δραστηριότητες, ἡ ἐμπορευματοποίηση τῆς παραγωγῆς, ἡ συγκέντρωση τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐμπορίου, στὸ μεγαλύτερό του ποσοστό, στὴν Πάτρα,[39] ἕδρα τότε ὅλων τῶν ξένων προξενείων —θυμίζω ἀκόμα ἐδῶ τὴ συμμετοχὴ τοῦ Ἀνδρέα Ζαΐμη σὲ ἐμπορικὴ ἑταιρεία, στὴν Πάτρα τὸ 1814[40]— προκαλοῦν τροποποιήσεις στὸν οἰκονομικὸ τομέα, μὲ τὶς ἀντίστοιχες συνέπειες στὴν κοινικὴ καὶ πνευματικὴ ζωή. Εἶναι φυσικό, λοιπόν, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς νέας γενεᾶς, ἄνθρωποι γύρω στὰ εἰκοσιπέντε τους χρόνια, ἔχοντας ὑποδομὴ δεκτική, νὰ ἐπηρεάζονται ἀμεσότερα ἀπὸ τὶς ἀλλαγὲς καὶ νὰ μετέχουν ζωηρότερα στὶς νέες διαδικασίες.

---

37. Καὶ ἐδῶ μιὰ πρώτη ἀναζήτηση πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ δὲν παρουσιάζει ἐμφανεῖς διαφοροποιήσεις στὴν ἐθιμικὴ παράδοση. Δειγματοληπτικὰ ἀναφέρονται οἱ οἰκογένειες τῶν Δεληγιάννη, Σισίνη, Νοταρᾶ, Μαυρομιχάλη ὅπου ἡ καθιερωμένη συνήθεια παραμένει ἀναλλοίωτη. Φυσικὰ ἡ τεκμηρίωσή μας δὲν εἶναι καθόλου ἐξαντλητική.

38. Ἰωάννου Οἰκονόμου Λαρισσαίου, *Ἐπιστολαὶ διαφόρων*..., σ. ρλβ' - ρλγ'. Στὸν ἴδιο κύκλο ἐντάσσεται καὶ ὁ Ἰωάννης Ζαΐμης ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἐπιστολὴ τοῦ Παναγιώτη Σοφιανόπουλου ἀπὸ τὸ Σοπωτό, 3 Μαΐου 1815, στὸν Θεοχάρη Ρέντη στὴν Κόρινθο ὅπου γίνεται μακρὺς λόγος γιὰ γλωσσικὰ θέματα, *ὅ.π.*, σ. 226.

39. Πβ. Βασίλης Κρεμμυδᾶς, *Συγκυρία καὶ ἐμπόριο στὴν προεπαναστατικὴ Πελοπόννησο, 1793 - 1821*, Ἀθήνα, Θεμέλιο, 1980, σ. 60.

40. Λουκία Δρούλια, «Ἡ ἐμποροεταιρεία» τῶν ἀδελφῶν Ζαΐμη, Παν. Χειλόπουλου καὶ Σπ. Κανέλου, Πάτρα 1814 - 1816», ἀνάτυπο ἀπὸ τὰ *Πρακτικὰ τοῦ Β' Διεθνοῦς Συνεδρίου Πελοποννησιακῶν Σπουδῶν*, Πάτραι 25 - 31 Μαΐου 1980, τ. Γ', Ἀθήνα 1981 - 1982, σ. 371 - 379.

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Δίφυλλο 0,22 × 0,19

φ. 1r

1813: 18 μαιου ἐσταιφανωθήκαμε
1816: 22 ἠανουαρίου ἐγενηθι ἡ κατήνα ἠμε ρα σαβατω εἰς τῆς πενται ἠορα την ὁποια ἐβατησεν ὁδεσπότης
1817: 1 ἠανουαρίου ἐγαινηθι ἠαντηοπι ἠμε ρα δευταιρα τὴν ὁποιαν ἐβατησεν ὁθηωστης κύρπαναγιοτακῖς
1819: 21 φευρουαρίου ἐγενήθι ἠανδρομάχη ἠμέ ρα παρασκεβη τὴν ὁποι/αν ἐβατησεν ὁκυρπαναγιοτακῖς / φλόκας
1820: 6 μαι(ου) ἐγενηθι ὁηοάνης θρασιβούλης ἠμέρα πεμπτη τὸν ὁποίων ἐβαπτη σεν ὁδεσπότης
1822: 29 ὀκτωβρί(ου) ἐγενοιθη ὁθρασι/βούλος ἠμερα κιριακί

φ. 2v

(χειρόγραφη σημείωση Θρασυβούλου Ζαΐμη :)
Ληξιαρχικαὶ σημειώσεις ἀδελφῶν Ζαΐμη

Ψηφιοποιήθηκε από τη Βιβλιοθήκη του Ιονίου Πανεπιστημίου
Με την άδεια της Εταιρείας Μελέτης Νέου Ελληνισμού